

Подорож, яка змінила все...

ПРОЛОГ

— Анюто! Донечко... Ну куди ти знову поділася?!

— Я тут, — відгукнулася у відповідь дівчинка.

І на босоніжках жінки затанцював свій грайливий танок «сонячний зайчик». Голос лунав десь зверху, тож Ольга підняла голову у пошуках доньки та простежила поглядом за променем, який указував шлях. Літнє сонце осяяло молоде обличчя, на якому приховалися ледь помітною павутинкою зморшки, а волосся ніби почало змагатися в насиченості відтінку з каштанами, які повипинали свої животики із колючих, уже трішки пожовклих, кожухів та от-от збиралися вирватися на волю.

— Знову на дереві... Інколи думаю, що тобі варто було народитися пташкою та жити в лісі, — з усмішкою промовила Ольга, долаючи останню «сходинку» на стовбурі старого каштана перед «вітальнею» саморобної халабуди.

Зсередини хатинка була набагато просторішою, ніж здавалася зовні. Розмістившись на найширшій гілці, вона мала одну, але досить простору кімнату, стіни її були збиті зі старих дощок, кожна з яких була старанно розфарбована різнобарвною крейдою. Була навіть стріха, зроблена зі старої

парасольки в основі, а по боках укрита сухими гілками. У центрі халабуди красувався дитячий «ікейвський» столик із двома стільцями, за якими саме чаювали плюшевий ведмідь, заєць та Барбі. Не справжня, а лише її китайська версія. Та, в якої не гнуться ні руки, ні ноги, а волосся прошите не по всій голові, а тільки по зовнішньому колу. Але це був подарунок від святого Миколая, тож попри китайське походження іграшка стала улюбленицею.

— Ласкаво просимо на входини! Будеш моєю гостею, — радо привітала Аня маму.

Побачивши маму, дівчинка засяяла теплою усмішкою. Аня завжди знала, що її мама — найкраща, буває, сердиться зрідка, але тільки коли донька втрачає плин часу та заграється в лісі. А таке з Анною трапляється частенько, бо ліс для неї — найкраще місце на світі. Його дерева, як вартові, ніби знають усі-усі таємниці й упевнені, що люди тут ненадовго, а от вони, велетні, міцно увіп'ялися своїм кремезним корінням глибоко в землю і велично спостерігають за всім, що відбувається. А ще саме тут — серед природи — Анна відчувала себе не самотньою. Птахи, комахи, звірі й навіть листя на деревах, яке від легкого вітру ніби перешіптується між собою, затагують дівчинку у свою «розмову».

— Господи, коли ти встигла все це зробити? — щиро дивувалася мама, ретельно оглядаючи нове помешкання своєї доньки.

— Коли ти була на роботі, — гордо відповіла дівчинка.

Відтоді, як вони залишилися удвох, мама ніколи не була у відпустці — ні на зимові канікули, ні влітку. Скільки Анна себе пам'ятала, мама завжди була на роботі. Чекати її з роботи влітку було не так нудно, як узимку, бо дівчата мали свою традицію: в літню пору залишали свою київську квартиру на Борщагівці та орендували котедж на Трухановому острові. Біля води літня київська спека переносилася легше та приємніше.

— Класна в тебе квартирка, ще й з видом на Дніпро. Але, чесно кажучи, я думала, що ти переїдеш від мене трішки

пізніше, — пожартувала Ольга, ніжно обіймаючи доньку за плечі. — Донечко, у нас оренда цього котеджу тільки до кінця серпня, а з вересня треба повертатися додому, йти до школи...

— Я все продумала... — перервала дівчинка. — Протягом року я здаватиму його в оренду, а влітку повернуся, зробимо «косметичний ремонт», і все буде добре.

— Чудовий план, — підтримала починання доньки Ольга, та і сперечатися було марно.

Анна була не по роках розсудлива. У свої дванадцять років вона точно знала, що хоче робити, що ні, а що змушена, щоб не засмучувати маму. До останнього переліку входило навчання у київській гімназії, яку обрала для неї мама та в яку Аню вдалося влаштувати «по великому благу». Кожного разу, коли мама розповідала комусь, де навчається донька, у неї по-особливому гордо звучав голос, а очі світилися радістю та надією, які майже зникли після розлучення. Тож, аби мама нею пишалася та продовжувала посміхатися, дівчинка мовчала. Мовчала, що ненавидить ту гімназію, що не має там друзів і що з жахом чекає вересня, бо він принесе нову порцію шкільних принижень та розчарувань.

— У мене сьогодні нічна зміна, буду завтра зранку, — мамин голос обірвав неприємні спогади.

— Знаю, знаю... Ввечері до мене прийде тьотя Света, вечерея — в холодильнику, і я не забуду почистити зуби та почитати перед сном не менше десяти сторінок, я все пам'ятаю, — протараторила звичний план на вечір Аня.

— Молодчинка. Люблю тебе! — поцілувала доньку Ольга та, на мить втративши рівновагу, ледь не випала навznak із халабуди.

— Фух! — вчасно схопилася жінка рукою за гілку. — Хірург сам із травмою — ото було б весело, — додала Ольга, жваво зістрибуючи з дерева.

Уже за якусь мить її яскрава спідниця зникла за товстими стовбурами дерев. То була улюблена річ Анни

із маминого гардероба. Інколи, коли мама не бачила, дівчинка приміряла ту спідницю, взувала босоніжки на підборах та мріяла, що коли виросте, носитиме тільки найдорожчий та найкрасивіший одяг.

* * * *

«Анька, це ти?» — знайомий голос повернув Анну із фешн-мрій у реальність. Вона подивилася вниз. То була В-О-Н-А! Шкільний кошмар наздогнав її та знайшов на, здавалося б, найвищому дереві столиці. Катька — зірка їхнього класу. Завжди модно одягнена, з найновішими гаджетами та найобразливішими жартами і «шпильками».

Це саме про таких дівчат знімають усі голлівудські стрічки, коли хочуть показати паршивий характер розбещеної мажорки, яка в кінці фільму отримує по заслугах та змінюється на краще. Але то тільки в кіно. У житті Катьці все сходило з рук, і мінятися вона точно не збиралася. «Це не я», — хотіла крикнути у відповідь Анна, але залякла на місці, мов укопана. Та й ховатися було пізно: Катька вже дерлася сходами прями́сінько в її халабуду.

— Що це за халупа? — зверхньо запитала однокласниця, гидливо оглядаючи халабуду.

— Це мій літній будинок на дереві, — ледь чутно відповіла Анна.

— Ну і трешняк! Хоча тобі дуже пасує, — ехидно додала Катька.

— Я робила його все літо, — ледь стримуючи сльози, додала Анна.

— А я все літо була на морі у Словаччині, прикинь! Вчора тільки повернулася. Кожному своє, як то кажуть, да! — поплескала по плечу однокласниця Анну.

— Словенії... У Словаччині немає моря... — прибрала зі свого плеча Катькину руку дівчинка.

— Ой, думаєш, ти розумніша за інших?! — роздратовалася Катька. — А це що за чудовисько? — Однокласниця взяла ляльку та з огидою почала вертати її в руках.

— Віддай мою Барбі, — Анна підійшла до незваної гості ближче, щоб забрати іграшку.

— А... То це Барбі?! Ти б її хоч підписала, бо так одразу і не зрозумієш, що воно таке, — сміючись, відповіда Катька, високо піднімаючи ляльку над головою.

— Покажи мені свою Барбі, і я скажу, хто ти, — продовжувала глузувати Катька. — Турецька підробка, як і всі твої лахи.

— Не турецька, а китайська. Хоча я впевнена, ти не знаєш різниці між Туреччиною та Китаєм, — кольнула відповіддю Анна свою одвічну кривдницю.

Але Катька її сміливість не оцінила і пожурила з усієї сили подарунок від Миколая у лісові нетрі Труханового острова. Відштовхнувши непрохану гостю, Анна кинулась на пошуки ляльки. Вона лежала обличчям униз посеред гілок та листя, а її штучне волосся повністю перекинулося наперед, оголивши лису гумову потилицю. Від удару у ляльки випала одна рука, яка, на щастя, лежала поруч, і Анна похапцем узялася надавати медичну допомогу «подрузі». Та раптом до неї долинув новий запах, зовсім не притаманний лісу. Їдкий запах диму вдарив у ніс дівчинки, а за спиною з'явився звук потріскування сухих гілок. Анна розвернулася... Ватра полум'я впевнено та підступно танцювала свій танок на дереві, де дівчинка була лише кілька хвилин тому, затакуючи у свої тенета її лісовий будиночок...

ЧАСТИНА ПЕРША

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ 1

2025 рік

«Чому на день народження заведено запалювати свічки та задмухувати їх?» — питав себе Назар, тримаючи в руках бутерброд із сиром, з якого гордо стирчала одна свічка.

Святкова свічка в окопі має занадто гротескний вигляд, а вологість від підземельного помешкання, разом із запахом цвілі та мишей, не додавала святкового настрою. Здебільшого дорослі не люблять свої дні народження, бо вони нагадують їм про мрії, які не здійснилися. Але Назар любив. Любив, бо був цілком задоволений своїм життям, аж поки війна не внесла свої корективи. Аж поки 24 лютого 2022 року він не сів у потяг з Ужгорода до Києва та не приєднався до Збройних Сил України. З того часу він жодного разу не був удома: не міг залишити хлопців та й, чесно кажучи, не було до кого поспішати.

— Та задувай уже, стоїш як засватаний. Бажання у нас усіх одне з 2014 року, тож просто дуй, — у звичній для себе жартівливій манері озвався до нього капітан.